ja otsis neil keikil läbbi, senni kui ta sai Penjamini Kotti jure, seält leiti se Karrikas. Se teggi neile hirmust Ehmatust; nemmad kärristasid ommad Rided löhki, ja ei teädnud, mis nemmad piddid ütlema: ja panniwad iggamees omma Koorm jälle omma Eesli Selga, ja läksid Liñna taggasi.

§. 291. Nemmad tullid Joseppi Kotta, ja langesid temma ette keik omma Silmili mahha. Temma ütles neile: Mis Tö se on, mis teie ollete teinud? Eks teie teädnud, et minnosuggune Mees sedda pea woiks ärraarwata? Juda Süddames olli keigesurem Hirm, sest et temma omma Issale olli tootand, Käemees olla Penjamini eest (§. 279.); temma hakkas sepärrast räkima ja ütles: Mis peame meie omma Issandale ütlema, ehk mis peame meie endid öigeks arwama! Jummal on meie

meie Üllekohhut lasknud meie Kätte tulla (§. 272.); wata, meie jäme omma Issandale Pärris-Sullasiks, ni hesti meie, kui se, kelle jurest se Karrikas on leitud!

§. 292. Nüüd kiusus Josep neid keigeraskemalt, ja se olli se wiimne Hirm, mis ta neile teggi nende endise Üllekohto pärrast; ta ütles: Se olleks mulle Teotusseks, kui ma teid keik selle pärrast kinnipeaksin; se Mees üksi, kelle jurest se Karrikas leitud, se peab mulle Sullaseks jäma, agga teie teised, minge Rahhoga omma Issa jure taggasi. Se Sanna käis neil hopis läbbi Süddame, ja sedda hirmsamat Öigust ei woinud ta neile moista, kui sedda, et Penjamin piddi järrele jäma.

§. 293. Juda astus siis temma liggi, ja ütles: Ma pallun, mo Issand, lasse

 omma

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1781, lk. 25